

Sygn. akt I ACa 169/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Bogdan Radomski
Sędzia:	SA Jerzy Nawrocki (spr.)
Sędzia:	SO del. Adam Czerwiński
Protokolant	st. sekr. sądowy Agnieszka Pawlikowska

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2020 r. w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w W.

przeciwko Z. Ś.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia
12 września 2018 r., sygn. akt I C 528/18

I. oddala apelację;

II. zasądza od Z. Ś. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 8100 (osiem tysięcy sto) zł
tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

I A Ca 169/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 września 2018r. Sąd Okręgowy w Zamościu po rozpoznaniu w dniu 5 września 2018r. na rozprawie sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przeciwko Z. Ś. o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną uznał za bezskuteczne w stosunku do powoda czynności procesowe pozwanej Z. Ś. i dłużnika powoda J. Ś. polegające na złożeniu zgodnego wniosku w przedmiocie zniesienia współwłasności nieruchomości położonej w Z., przy ul. (...), w ten sposób, aby udział przysługujący dłużnikowi powódki J. Ś. przenieść na rzecz Z. Ś., bez spłat i dopłat na rzecz J. Ś. - w celu ochrony wiarygodności powodowej Spółki wobec J. Ś. wynikającej z nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w B. w dniu 29 maja 2017r., w sprawie (...).

Tytułem zwrotu kosztów procesu zasądził od pozwanej na rzecz powódki 99.826 zł.

Sąd Okręgowy ustalił, że nakazem zapłaty z dnia 29 maja 2017r. Sąd Okręgowy w B. zasądził solidarnie między innymi od J. Ś. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. 1.791.232,85 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 marca 2017r. oraz kwotę 29.608 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (k. 12).

Pozwana Z. Ś. jest matką J. Ś..

W dniu 3 lipca 2017r. Z. Ś. i J. Ś. złożyli do Sądu Rejonowego w Zamościu zgodny wniosek o zniesienie współwłasności nieruchomości położonej w Z. przy ul. (...) poprzez przyznanie jej na własność Z. Ś. bez spłat i dopłat na rzecz J. Ś. (k. 19).

Postanowieniem z dnia 14 września 2017r. Sąd Rejonowy w Zamościu dokonał zniesienia współwłasności powyższej nieruchomości zgodnie z wnioskiem współwłaścicieli (k. 20).

W księdze wieczystej Kw nr (...) prowadzonej dla tej nieruchomości jako właściciela ujawniono Z. Ś. (k. 21-39).

Powodowa Spółka uzyskała tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty z dnia 29 maja 2017r. wydanego przez Sąd Okręgowy w B. (k. 13) i wszczęła egzekucję. Pismem z dnia 30 stycznia 2018r. powód został poinformowany, że na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 14 września 2017r. sygn. akt (...) J. Ś. nie jest współwłaścicielem udziału do 1/2 części nieruchomości położonej w Z. przy ul. (...). (k. 15-17).

W tym stanie faktycznym powodowa Spółka wystąpił z pozwem w sprawie niniejszej, w którym wносиła o uznanie za bezskuteczne w stosunku do niej zniesienie przez małżonków Ś. współwłasności nieruchomości położonej w Z. przy ul. (...), w ten sposób, że własność opisanej nieruchomości została przyznana na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 14 września 2017r. wydanego w sprawie (...), Z. Ś., bez żadnych spłat na rzecz J. Ś.. W uzasadnieniu pozwu szczegółowo opisała stan faktyczny w jakim doszło do zniesienia współwłasności nieruchomości.

Powodowa Spółka wносиła o wydanie orzeczenia celem ochrony wiarygodności powoda wynikającej z nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w B. z dnia 29 maja 2017r. wydanego w sprawie I (...). (k. 2).

Sąd Okręgowy uwzględnił żądanie wskazując w pierwszej kolejności na fakt uznania powództwa przez pozwaną w odpowiedzi na pozew, czym Sąd był związany z mocy art. 213 § 2 kpc, chyba że uznanie byłoby sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzało do obejścia prawa.

Na rozprawie w dniu 5 września 2018r. pozwana złożyła pismo procesowe, w którym podała, że uznanie powództwa Sąd winien uznać za niewiążące i oddalić powództwo, wskazując, że treść sformułowanego w pozwie żądania jest skierowana przeciwko orzeczeniu sądowemu jakim jest postanowienie Sądu o zniesieniu współwłasności.

Sąd wskazał, że uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu (zob. wyrok SN z dnia 14 września 1983 r., III CRN 188/83, OSNC 1984, nr 4, poz. 60).

Uznanie powództwa przez stronę pozwaną w odpowiedzi na pozew było wyraźne, jednoznacznie określone i nienasuujące wątpliwości co do swej treści oraz zakresu. Uznanie powództwa w procesie ma doniosłe konsekwencje prawne gdyż skutkuje zaniechaniem prowadzenia postępowania dowodowego i wydaniem wyroku uwzględniającego powództwo w granicach uznania. Odwołanie uznania powództwa jest dopuszczalne, ale nie może być zupełnie dowolne. Strona wycofująca się z uznania powództwa winna nie tyle udowodnić, ale wykazać następczą przyczynę odwołania złożonego oświadczenia o uznaniu roszczenia.

Sąd uznał, że jeżeliby stanowisko strony pozwanej zaprezentowane w końcowym etapie postępowania uznać za próbę odwołania uznania powództwa, to była ona nieskuteczna. Wyprowadzenie z treści pozwu przez pozwaną innych wniosków prawnych niż na etapie składania odpowiedzi na pozew, nie stanowiły w ocenie Sądu usprawiedliwionej przyczyny cofnięcia oświadczenia o uznaniu powództwa. Sąd nie znalazł również podstaw do podważenia skuteczności

uznania powództwa w kontekście podstaw określonych w art. 213 § 2 kpc, gdyż uznanie nie było sprzeczne ani z zasadami współzycia społecznego, ani z przepisami prawa, ani nie prowadziło do obejścia prawa.

Sąd wskazał również, że wprawdzie w pozwie powód wnosił o uznanie za bezskuteczne względem niego orzeczenie Sądu w postaci postanowienia o zniesieniu współwłasności nieruchomości położonej w Z. przy ul (...), jednakże wydanie postanowienia działowego nastąpiło na zgodny wniosek współwłaścicieli i nie mogłoby być wydane bez zgodnego wniosku obydwu współwłaścicieli, spośród których jeden był dłużnikiem Spółki.

W ocenie Sądu autor pozwu skoncentrował żądanie na materialnoprawnym aspekcie zniesienia współwłasności nieruchomości, bowiem to właśnie orzeczenie Sądu kreuje nowy stan prawny nieruchomości. Natomiast zgodny wniosek uczestników postępowania o zniesienie współwłasności wywiera skutki materialnoprawne jedynie pośrednio.

Powód jako źródło pokrzywdzenia wskazał orzeczenie sądowe, wskutek którego doszło do odpowiednich przesunięć majątkowych, ale przedmiotowe orzeczenie stanowi część rozbudowanej sekwencji zdarzeń, które łącznie tworzą stan pokrzywdzenia go jako wierzyciela, z uwzględnieniem przede wszystkim wcześniejszej aktywności dłużnika i osoby trzeciej w postępowaniu o zniesienie współwłasności. Wola współwłaścicieli co do sposobu zniesienia współwłasności zostaje ukonstytuowana orzeczeniem sądowym będącym następstwem złożenia przez uczestników postępowania zgodnego wniosku co do sposobu zniesienia współwłasności.

Z tych względów Sąd Okręgowy uznał, że sformułowane w pozwie żądanie uznania za bezskuteczne zniesienia współwłasności nieruchomości należy skorelować z czynnością procesową pozwanej i dłużnika, polegającej na złożeniu zgodnego wniosku inicjującego postępowanie o zniesienie współwłasności. I właśnie ta czynność – zgodny wniosek współwłaścicieli - stanowi niezbędny element konstrukcyjny skargi pauliańskiej, skierowanej przeciwko fraudacyjnym czynnościom procesowym dłużnika J. Ś..

Żądanie pozwu daje podstawy do przyjęcia, że powód wnosząc o uznanie za bezskuteczne „zniesienie współwłasności nieruchomości”, wolą procesową objął także pozbawienie skutków prawnych działania procesowego dłużnika, bez którego ostatecznie nie mogłoby dojść do niekorzystnego dla wierzyciela uszczuplenia majątku dłużnika, na co zwrócono uwagę w uzasadnieniu pozwu. To bowiem zgodny wniosek o zniesienie współwłasności wpłynął na treść orzeczenia sądowego wydanego w postępowaniu o zniesienie współwłasności, a zatem bez takiej aktywności dłużnika i innego współwłaściciela nie doszłoby do wydania orzeczenia sądowego, wywierającego skutki prawne w zakresie zniesienia współwłasności.

Żądanie pozwu, przy uwzględnieniu jego literalnego brzmienia nie prowadzi do podważenia mocy prawomocnego postanowienia wydanego w toku postępowania o zniesienie współwłasności. Wyrok wydany w niniejszej sprawie jest odpowiedzią na realnie oczekiwaną przez powoda ochronę prawną roszczenia wyrażonego zainicjowanym powództwem.

Przedmiotem skargi pauliańskiej mogą być czynności procesowe dłużnika takie jak wyrażenie zgody w postępowaniu o zniesienie współwłasności na przyznanie rzeczy drugiemu współwłaścicielowi, czy właśnie zgodny wniosek dłużnika i pozostałych współwłaścicieli o zniesienie współwłasności prowadzący do wyzbycia się przez dłużnika składników majątkowych bez żadnego ekwiwalentu. Zagadnienie to zostało już rozstrzygnięte w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. uchwały SN z dnia 17 czerwca 2010r., sygn. akt III CZP 41/10, publ. OSNC 2011/1/5, z dnia 8 października 2015r. sygn.. akt III CZP 56/15 publ. OSNC 2016/10/111).

W uzasadnieniu uchwały z dnia 8 października 2015r., Sąd Najwyższy wskazał, że treść art. 622 § 2 kpc nakazuje sądowi zbadanie czy projekt zniesienia współwłasności nie sprzeciwia się prawu i zasadom współzycia społecznego oraz nie narusza w sposób rażący interesu osób uprawnionych.

W ocenie Sądu Okręgowego nie jest to jednak instytucja, która realnie zapewnia ochronę wierzyciela przed działaniami fraudacyjnymi dłużnika, taki jest również wydźwięk stanowiska Sądu Najwyższego w/w orzeczeniach. Sąd mający do rozpoznania zgodny wniosek o zniesienie współwłasności nieruchomości może nie uzyskać wiedzy o prawdziwych

motywach złożonego przez współwłaścicieli wniosku. Takiej wiedzy mógł nie uzyskać Sąd Rejonowy w Zamościu wydając postanowienie w sprawie (...).

Sąd Najwyższy podkreślił również, że oświadczenia woli złożone w toku postępowania sądowego [takie jak zgodne wnioski uczestników w sprawie o zniesienie współwłasności] charakteryzują się większą nagannością wynikającą nie tylko z działania w zamiarze pokrzywdzenia wierzycieli, ale i z wykorzystania w niegodziwym celu postępowania sądowego.

W ocenie Sądu powód miał uzasadnione podstawy by wystąpić ze skargą pauliańską przeciwko podjętym przez pozwaną i dłużnika działaniom przed Sądem Rejonowym w Zamościu, finalnie prowadzącym do wydania postanowienia o zniesieniu współwłasności, na mocy którego to pozwanej przypadła własność nieruchomości położonej w Z. przy ul. (...) bez spłaty na rzecz drugiego współwłaściciela - dłużnika J. Ś..

Z tych względów Sąd Okręgowy uwzględnił powództwo precyzując jego treść odmiennie w stosunku do dosłownego żądania powoda zawartego w pozwie. W ocenie Sądu Okręgowego taka modyfikacja była dopuszczalna i nie naruszała zakazu orzekania przez Sąd ponad żądanie, sformułowanego w art. 233 kpc.

Sąd wskazał ponadto, że skarga pauliańska wynikająca z art. 527 stanowi formę zabezpieczenia interesów wierzyciela w wypadku nielojalnego postępowania dłużnika, który świadomym działaniem doprowadza do zmian w swoim majątku na niekorzyść wierzyciela. W sprawie niniejszej zostały spełnione wszystkie przesłanki skuteczności skargi paulińskiej.

Wierzytelność powodowej Spółki wynika z dołączonego do pozwu nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w B. z dnia 29 maja 2017r. wydanego w sprawie I (...).

Fakt pokrzywdzenia powoda działaniami dłużnika J. Ś. nie nasuwa wątpliwości. Strona pozwana nie zakwestionowała zaistniałego po stronie dłużnika stanu niewypłacalności lub niewypłacalności w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. Nie wskazano by dłużnik dysponował innymi istotnymi składnikami majątkowymi, z których możliwe byłoby prowadzenie egzekucji.

Pozwana wskutek działań z dłużnikiem uzyskała korzyść majątkową jako osoba trzecia. W wyniku zaakceptowanego przez Sąd zgodnego wniosku o zniesienie współwłasności nieruchomości położonej w Z. przy ul. (...), stała się jej jedynym właścicielem, bez obowiązku spłaty dłużnika, jako drugiego współwłaściciela.

Domniemanie wynikające z art. 527 § 3 kc, uchylało obowiązek powódki wykazywania świadomości pozwanej pokrzywdzenia wierzyciela. Pozwana to matka dłużnika. Istniejący między nimi stosunek pokrewieństwa wypełnia hipotezę powyższego przepisu.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy uwzględnił skargę pauliańską doprecyzowując treść wyroku w stosunku do żądania powódki, mając na uwadze okoliczności faktyczne podstawy żądania opisane w pozwie i niezakwestionowane przez pozwaną.

Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 99.826 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą składały się opłata od pozwu i wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 10.800 zł, stosownie do § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015, poz. 1809 ze zm.) oraz opłata od udzielonego pełnomocnictwa. Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania art. 101 kpc, gdyż nie można przyjąć w niniejszej sprawie by strona pozwana nie dała podstaw do wytoczenia powództwa.

Apelację od tego wyroku wniosła pozwana zaskarżając wyrok w całości i zarzucając Sądowi Okręgowemu:

I. naruszenie przepisów postępowania w postaci:

- 1) art. 233 k.p.c. - poprzez obdarzenie walorem wiarygodności fotokopii wniosku o zniesienie współwłasności z dnia 1 lipca 2017r., w sytuacji gdy powód nie wniósł o załączenie akt sprawy Sądu Rejonowego w Z. I Wydział Cywilny o sygn. akt (...) i przeprowadzenia dowodu z tego dokumentu,
- 2) art. 213 § 2 k.p.c. - poprzez uwzględnienie uznania przez Z. Ś. powództwa w sytuacji, gdy stanowisko pozwanej wprost zmierzało do obejścia prawa w postaci art 527 § 1 k.c.,
- 3) art. 316 § 1 k.p.c. - poprzez uwzględnienie stanowiska powoda zmodyfikowanego w piśmie procesowym z dnia 6 września 2018r., złożonym Po zamknięciu rozprawy,
- 4) art. 321 § 1 k.p.c. - poprzez orzeczenie ponad żądanie pozwu i uznanie za bezskuteczną w stosunku do (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. czynności procesowej Z. Ś. i dłużnika powoda J. Ś.,
- 5) art. 101 k.p.c. - poprzez jego niezastosowanie i obciążenie Z. Ś. obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w sytuacji, gdy pozwana nie dała powodowi podstaw do wytoczenia powództwa i uznała je przy pierwszej czynności procesowej.

II. naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 527 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy powód w toku rozprawy domagał się uznania za bezskuteczne w stosunku do niego postanowienia Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 14 września 2017r. tj. orzeczenia sądowego, natomiast wskazany przepis wprost stanowi o czynnościach prawnych.

Pozwana wносиła o zmianę zapadłego orzeczenia poprzez oddalenie powództwa w całości oraz poprzez ponowne orzeczenie o kosztach postępowania za pierwszą instancję. Jednocześnie wносиła o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym.

Powodowa Spółka wносиła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja pozwanej w zasadzie oparta jest na jednym zarzucie procesowym zmierzającym do wykazania, że Sąd wydając orzeczenie o treści jak w wyroku wyszedł poza żądanie powódki, czym naruszył art. 321 § 1 kpc. Błąd ten miał wynikać z faktu, że powodowa Spółka w pozwie żądała uznania za bezskuteczne w stosunku do niej orzeczenie Sądu o zniesieniu współwłasności, natomiast Sąd wydając wyrok uwzględniający powództwo orzekł o bezskuteczności oświadczenia procesowego dłużnika J. Ś. stanowiącego element zgodnego wniosku współwłaścicieli co do sposobu zniesienia współwłasności.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzut ten nie jest uzasadniony. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, w całości aprobowany przez Sąd Apelacyjny, że w razie niewyraźnego lub wręcz niewłaściwego sformułowania żądania, Sąd może je odpowiednio zmodyfikować, zgodnie z wolą powoda i w granicach podstawy faktycznej powództwa. Nie wyklucza to określenia przez Sąd w sentencji wyroku, w ramach wykonywanej działalności judykacyjnej tych elementów, które wynikają wprost z uzasadnienia pozwu i które zostały przez powoda udowodnione, o ile jest to konieczne dla prawidłowego skonstruowania wyroku, w sposób umożliwiający jego wykonanie (tak SN w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., III CSK 17/08 i wyrok z dnia 29 listopada 2017 r. II CSK 86/17, obydwa wyroki publikowane w Lex-sie).

Słusznie zatem Sąd Okręgowy doprecyzował treść sentencji wyroku tak by odpowiadała ona ostatecznie podstawie faktycznej roszczenia wskazanej w uzasadnieniu pozwu w kontekście prawnej podstawy roszczenia z art. 527 § 1 kc. Stwierdzić należy, że doprecyzowanie wyroku przez Sąd Okręgowy znajduje w pełni uzasadnienie w podstawie faktycznej żądania szczegółowo wskazanej w pozwie, udowodnionej dokumentami i niezakwestionowanej przez pozwaną.

Sąd Okręgowy uznał bowiem za bezskuteczną w stosunku do powodowej Spółki czynność prawną J. Ś. polegającą na złożeniu wspólnie z Z. Ś. zgodnego wniosku w sprawie o zniesienie współwłasności. W konsekwencji złożenia tego wniosku Sąd rozpoznający sprawę o zniesienie współwłasności przyznał całą nieruchomości na własność Z. Ś., bez obowiązku dokonania spłaty równowartości udziału dotychczasowego współwłaściciela – J. Ś., na jego rzecz.

Tylko tak sformułowane orzeczenie jest zgodne z dyspozycją art. 527 § 1 kc, gdyż Sąd orzekł o bezskuteczności czynności prawnej dłużnika wskazując jednocześnie, że dopiero w jej następstwie doszło do wydania konstytutywnego orzeczenia Sądu o zniesieniu współwłasności nieruchomości. Sąd Okręgowy słusznie wskazał, że nie mógł orzec o bezskuteczności orzeczenia Sądu, gdyż w trybie art. 527 § 1 kc można dochodzić jedynie ubezskuteczenia czynności prawnej dłużnika. Z drugiej jednak strony sama czynność prawna dłużnika w postaci złożenia wniosku co do sposobu zniesienia współwłasności nie skutkowałą przeniesieniem własności nieruchomości. Skutek taki wywoływało dopiero prawomocne orzeczenie Sądu. W związku z czym do stanu niewypłacalności dłużnika doszło bezpośrednio wskutek orzeczenia Sądu, które jednak nie mogłoby być wydane bez uprzedniej czynności prawnej dłużnika, w postaci czynności procesowej.

Wszystkie te elementy stanu faktycznego zostały uwzględnione przez Sąd Okręgowy w sentencji orzeczenia. Tak sformułowana treść sentencji odpowiada dyspozycji art. 527 § 1 kc i zapewnia rzeczywistą ochronę dłużnika, który może prowadzić nadal egzekucję z udziału dłużnika w nieruchomości, tak jakby do zniesienia współwłasności w ogóle nie doszło.

Wszystkie elementy stanu faktycznego pozwalające Sądowi Okręgowemu na takie doprecyzowanie sentencji wyroku uwzględniającego skargę paulińską zostały wskazane przez Spółkę jako podstawa faktyczna roszczenia opartego na treści art. 527 § 1 kc. Okoliczności te zostały przyznane przez pozwaną poprzez uznanie pozwu. Wobec bowiem wyraźnego stanowiska pozwanej w tym względzie uznać należało, że okoliczności faktyczne wskazane w pozwie nie były przez nią zakwestionowane. Niezależnie jednak od faktu uznania powództwa Sąd Okręgowy dokonał ustaleń faktycznych w oparciu o istniejące dokumenty, które potwierdziły fakt dokonania fraudacyjnej czynności dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycielki.

W tak ustalonym stanie faktycznym, uznać należy, że orzeczenie Sądu pierwszej instancji mieści się w granicach podstawy faktycznej roszczenia wskazanej w pozwie, co przesądza, że zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 321 § 1 kpc nie jest uzasadniony.

Złożenie przez powódkę pisma procesowego w dniu 6 września 2018r. po zamknięciu rozprawy, nie miało żadnego znaczenia procesowego w sprawie. Brak tego pisma w świetle ustalonych przez Sąd Okręgowy okoliczności nie zwalniał Sądu z obowiązku sformułowania wyroku w sposób prawidłowy, tak by możliwe było jego wykonanie, na podstawie okoliczności wynikających z uzasadnienia pozwu i udowodnionych przez Spółkę.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc również nie jest uzasadniony, gdyż dokumenty złożone przez powódkę z postępowania o zniesienie współwłasności w postaci zgodnego wniosku współwłaścicieli i orzeczenia Sądu zostały potwierdzone za zgodność przez pełnomocnika. Niezależnie jednak od powyższego pozwana w toku całego procesu nie zaprzeczyła, że w toku sprawy o zniesienie współwłasności wspólnie z synem, jako drugim współwłaścicielem złożyła zgodny wniosek o zniesienie współwłasności nieruchomości, w taki sposób by przyznać jej własność nieruchomości bez spłat na rzecz J. Ś.. Nie zaprzeczyła również, że postanowienie Sądu w przedmiocie zniesienia współwłasności w całości uwzględniało takie stanowisko współwłaścicieli.

Z tych względów wyrok Sądu Okręgowego jest prawidłowy a apelacja co do zasady podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 kpc.

Skoro zaś roszczenie powódki zostało uwzględnione w całości, obciążenie jej kosztami znajdowało uzasadnienie w treści art. 98 § 1 i 3 kpc. Ze względu na wartość przedmiotu sporu opłata sądowa w sprawie jest wysoka, jednakże

została w całości uiszczona przez powodową Spółkę. W tym stanie sprawy w pełni uzasadnione jest zasądzenie zwrotu tej kwoty na rzecz Spółki tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powodowej Spółki koszty procesu poniesione przez nią w postępowaniu apelacyjnym, które w całości obejmują koszty zastępstwa prawnego wynikające ze stawek przewidzianych w rozporządzeniu MS w sprawie opłat za czynności radców prawnych - § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2.